Se aplecă și atinse o plantă cu flori albastre „ochi de cer”, își aminti. Avea pagină întreagă despre ea în ierbar. Când se ridică, zări printre ramuri o siluetă mlădioasă, aproape ireală.

O căprioară stătea nemișcată pe cărarea din față. Ochii ei erau mari, blânzi și plini de o lumină caldă, ca două picături de miere. Coarnele-i semănau cu niște ramuri tinere, crescute în spirală.

Căprioara nu fugi. Se apropie. Tăcută, dar hotărâtă. Nati își ținu respirația. Animalul își lăsă capul spre ierbarul prins la brâul fetiței, atingându-l ușor cu fruntea. În acel moment, ierbarul tremură ușor, iar câteva file se răsfoiră singure, oprindu-se la o pagină cu titlul:

„Ghidul celor care ascultă pădurea”.

— Eu sunt Silva! spuse căprioara cu o voce ce nu părea auzită cu urechile, ci mai degrabă simțită în inimă. M-ai chemat fără să știi, iar pădurea ți-a răspuns. Ai pornit pe un drum al celor care nu se tem să se oprească și să privească atent. Aici, vei învăța că nu întotdeauna trebuie să știi drumul. E de-ajuns să-ți lași pașii să simtă.

Nati zâmbi. Știa că, oricât de grea urma să fie această încercare, nu era singură. Pădurea era cu ea, iar Silva, căprioara blândă, avea să-i fie ghid printre umbre, frunze și povești.

— Cheia se află înăuntrul tău. Trebuie doar să o găsești...acolo unde pădurea șoptește numele celor care ascultă, adaugă Silva.

— Crezi că pădurea chiar știe numele tuturor celor care o iubesc?

Căprioara încuviință din cap.